

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/65/2022
Identifikačné číslo spisu: 8121010146
Dátum vydania rozhodnutia: 15.02.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:8121010146.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Jany Kostolanskej v trestnej veci proti obvinenému P. U. a spol. pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, § 139 ods. 1 písm. e) písm. f) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 15. februára 2023 v Bratislave o dovolaní obvineného J. F. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 3. júna 2021, sp. zn. 2To/10/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného J. F. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 3. marca 2021, sp. zn. 6T/9/2021 - ktorému predchádzalo vyhlásenie obvinených, že sú vinní zo skutku, ktorý sa im kladie za vinu - uznal obvinených P. U., H. Y. a J. F. za vinných zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, § 139 ods. 1 písm. e) písm. f) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorý spáchal tak, že

31. augusta 2020 v čase asi o 22.00 hod. v X., okr. R., v opitom stave, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, prišli k rodinnému domu na ulici E. X. č. XXX/X, majiteľa H. X., nar. X. H. XXXX, o ktorom vedeli, že je to osoba vyššieho veku a je telesne postihnutý z príčiny amputácie nohy, z okna domu strhli sieťku proti hmyzu, dovnútra vtlačili plastové okno, ktoré bolo otvorené na vetračku, kde takto si vytvorili priestor na prestrčenie ruky, otvorili druhú časť okna, cez ktoré preliezli dovnútra domu, dom začali postupne prehládavať, na zvuky sa zobudil majiteľ domu H. X., ktorý v tom čase spal v izbe na poschodí domu a začal na nich kričať, na čo odcudzili nerezové kalové čerpadlo a z miesta utiekli, čím poškodenému H. X., nar. X. H. XXXX, trvale bytom X., ul. E. X. č. XXX/X odcudzením čerpadla spôsobili škodu vo výške 180 eur a poškodením sieťky a okna škodu vo výške 130 eur.

Za to okresný súd obvinenému P. U. uložil podľa § 194 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2,

ods. 5 Trestného zákona pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obvinenému H. Y.X. okresný súd uložil podľa § 194 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obvinenému J. F.Á. okresný súd uložil podľa § 194 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd poškodeného H. X. odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Obvinení napadli uvedený rozsudok okresného súdu odvolaniami, a to čo do výroku o treste. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 3. júna 2021, sp. zn. 2To/10/2021, podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste u všetkých obvinených a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému P. U. per analogiam podľa § 194 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 8 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Obvinenému H. Y. krajský súd per analogiam uložil podľa § 194 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5 a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 8 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Obvinenému J. F. krajský súd per analogiam uložil podľa § 194 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5 a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 8 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému P. U. a obvinenému H. Y. doručené 7. októbra 2021, a obvinenému J. F. doručené 8. októbra 2021 a ich obhajcom JUDr. Zdeňke Vokálovej 6. októbra 2021, JUDr. Ivane Orosovej 7. októbra 2021 a JUDr. Alojzovi Naništovi 11. októbra 2021, podal obvinený J. F. najprv sám 2. júla 2021 (č. l. 446) dovolanie, ktoré následne prostredníctvom na dovolacie konanie ustanoveného obhajcu 23. marca 2022 (č. l. 498) odôvodnil, a to dôvodmi uvedenými v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený J. F. namietal rozsudok krajského súdu vo výroku právnej kvalifikácie ako aj výšku uloženého trestu. Poukázal na § 139 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého možno spáchanie (na) osobe vyššieho veku považovať za okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby len pri úmyselnom trestnom čine. Zároveň sa vyžaduje, aby páchatel vedel, že poškodený je osobou vyššieho veku, čo on vôbec nevedel, a aby túto okolnosť subjektívne spájal s menším odporom alebo slabšou odvetou poškodeného, umocnením účinku trestného činu voči poškodenému, alebo inou okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje rozhodnutie páchatela spáchať trestný čin. Táto subjektívna súvislosť, primeraná postaveniu alebo stavu chránenej osoby, sa vyžaduje aj pri kvalifikačnom použití ostatných ustanovení uvedených v § 139 ods. 1 písm. a) až d), a f) až i) Trestného zákona. Pokračoval, že nakoľko trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s vekom

poškodeného ako osoby staršej ako 60 rokov (§ 127 ods. 3 Trestného zákona) táto okolnosť nemala žiaden vplyv na motiváciu jeho osoby spáchať trestný čin, nijako mu pri spáchaní trestného činu nepomohla a neovplyvnila priebeh tohto činu. Obvinený poukázal na to, že v skutkovej vete rozsudku sa opisuje, že poškodený H. X., nar. X. H. XXXX, je osoba vyššieho veku avšak právna veta neobsahuje kvalifikačný pojem a to § 127 ods. 3 Trestného zákona. Je podľa neho potrebné, aby bol vek (postavenie, stav) poškodeného (v určitej vecnej súvislosti) zároveň aj motivačným faktorom, ktorý založil alebo podporil vôľovú zložku (rozhodnutie páchatel'a smerujúce k spáchaniu trestného činu). Dodal, že bol teda porušený zákon v jeho neprospech, a to použitím prísnejšej trestnej sadzby.

Ďalej obvinený uviedol, že výška uloženého trestu má zohľadniť všetky okolnosti u obvineného; je pravdou, že bol už dvakrát vo výkone trestu, ale iba v trvaní 3 a 6 mesiacov. Rovnako poukázal na osobné pomery - má 6 maloletých detí vo veku 2 až 11 rokov. Poznamenal, že v konaní spolupracoval, vinu doznal a bol ochotný uzavrieť dohodu o vine a treste (v takom prípade, by sadzba bola nižšia), k uzavretiu ktorej nedošlo pre pandemickú situáciu v tomto období.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po predbežnom prejednaní dovolania (§ 378 a nasl. Trestného poriadku) nariadil podľa § 383 Trestného poriadku vo veci verejné zasadnutie a po jeho vykonaní postupoval podľa § 386 Trestného poriadku a rozsudok odvolacieho súdu zrušil a tomuto uložil, ako postupovať. V následnom konaní sa domáhal prekvalifikácie skutku iba na trestný čin podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) písm. c) Trestného zákona a v rámci tejto sadzby mu bol uložený nový nižší trest.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že obvinený v dovolaní namietal správnosť právnej kvalifikácie skutku a v rámci takto zníženej trestnej sadzby sa domáha uloženia nižšieho trestu. Vzhľadom na argumentáciu obvineného, mal prokurátor za to, že nie sú naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 písm. i) Trestného poriadku, keďže obvinený spochybňuje úplnosť a správnosť skutkových zistení oboch súdov, pričom dovolací súd tieto skutočnosti nemôže skúmať ani meniť, preto prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto

dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň je potrebné uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o tento dovolací dôvod, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu rovnako nemožno účinne namietať ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným alebo generálnym prokurátorom (§ 369 ods. 2 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Najvyšší súd sa preto s týmto okruhom námietok obvineného nemohol zaoberať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011 a 14/2015).

Povedané inými slovami predmetný dovolací dôvod dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Ďalej predpokladá, ako už bolo vyššie uvedené, výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať, napr. rozhodovania o treste či ochrannom opatrení (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II).

Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 Trestného poriadku

podá minister spravodlivosti len na podnet. Podnet môže podať osoba, ktorej tento zákon nepriznáva právo na podanie dovolania okrem osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 Trestného poriadku obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté. Obvinený a osoby uvedené v § 369 ods. 5 Trestného poriadku môžu podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal prokurátor alebo poškodený a odvolací súd rozhodol v neprospech obvineného. Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal obvinený a odvolací súd rozhodol v jeho prospech.

Z vyššie citovaného ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku pritom vyplýva, že proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý bol vydaný na základe prijatého vyhlásenia obvineného o vine, možno v rozsahu, v akom bolo toto vyhlásenie prijaté, t. j. proti jeho výroku o vine, podať dovolanie, avšak iba z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Toto ustanovenie ale zároveň neurčuje okruh osôb, ktoré sú oprávnené tak urobiť. Pri riešení tejto otázky je preto nutné zohľadniť ďalšie ustanovenia Trestného poriadku upravujúce postup v konaní o dovolaní, najmä ustanovenia § 369 ods. 2 písm. b) a § 372 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorých vyplýva, že obvinený je oprávnený podať dovolanie iba proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa. Teda iba vtedy, ak proti výroku, ktorý napáda dovolaním (v tomto prípade výrok o vine), podal riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté, resp. ak bol takýto výrok druhostupňovým súdom zmenený v jeho neprospech na podklade opravného prostriedku podaného prokurátorom alebo poškodeným. V danom prípade výrok o vine nebol odvolacím súdom preskúmaný, čo jednoznačne vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku krajského súdu.

V tejto súvislosti najvyšší súd ďalej uvádza, že ak súd prijme vyhlásenie obžalovaného o vine alebo o tom, že nepopiera spáchanie skutku, podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku, dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný jeho spáchanie priznal, resp. nepoprel, nevykonáva, a teda medzi prípadným porušením práva na obhajobu v prípravnom konaní a rozhodnutím o vine vydaným na základe takto prijatého vyhlásenia nie je daná príčinná súvislosť. V dovolaní, ktoré možno v tomto prípade podať len z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j. ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, tak môže dovolateľ úspešne namietat' len chyby, ku ktorým došlo v súdnom konaní, v rámci ktorého obžalovaný predmetné vyhlásenie urobil. Najmä to, že obžalovaný nemal na hlavnom pojednávaní obhajcu, hoci išlo o dôvod povinnej obhajoby, resp. že nebol riadne poučený o následkoch vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku, a to v rozsahu podľa § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku, alebo že pred prijatím takéhoto vyhlásenia súd riadne nezisťoval skutočnosti podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 53/2021-II).

Z predloženého spisového materiálu vzťahujúceho sa k predmetnej veci vyplýva, že obvinený sa osobne zúčastnil hlavného pojednávania konaného 3. marca 2021 (ako aj jeho obhajkyňa) (č. l. 353), na ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok. Na tomto hlavnom pojednávaní obvinený (po riadnom poučení v zmysle § 257 ods. 2 Trestného poriadku o následkoch vyhlásenia v rozsahu ods. 5, ods. 8) urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku (uvedeného v obžalobe), ktorý po kladnom zodpovedaní otázok uvedených v § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku okresný súd prijal (č. l. 357-358). Vo vzťahu k výroku o vine tak obvinený v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania, ani dovolania; v tomto prípade jedinou oprávnenou osobou na podanie dovolania je minister spravodlivosti, aj to len s možnosťou uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 12/2017).

V neposlednom rade je potrebné k veci uviesť, že obvinený J. F. podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu (proti výroku o uloženom treste odňatia slobody), o ktorom odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vyššie, pričom súčasne sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal s tým, že nepreskúmal výrok o vine napadnutého rozsudku, vzhľadom na učené vyhlásenie obvineného aj obvineného J. F., že je vinný a preskúmal len výrok o treste. Podané dovolanie obvineného však napáda aj výrok o vine, ktorý urobil okresný súd na základe jeho vyhlásenia o vine a proti ktorému Trestný poriadok v rozsahu, v akom bolo toto vyhlásenie prijaté, nepriznáva obvinenému právo podať odvolanie, a nič na tom nemení ani jeho vyjadrenie, že nevedel o veku poškodeného, v konečnom dôsledku iba namietal výšku a prísnosť uloženého trestu.

Vo vzťahu k obvineným namietanej výške uloženého trestu [argumentáciu ktorú možno subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku] treba vo všeobecnej rovine uviesť, že v jeho rámci nemožno namietat neprimeranosť uloženého trestu, ale výlučne iba to, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Trestného poriadku je pritom taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa iba k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 58/2007-I a 5/2011).

V tejto súvislosti len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že za zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 3 Trestného zákona ustanovil zákon trest odňatia slobody na tri roky až osem rokov. V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonnej trestnej sadzby. V tomto smere dovolací súd dodáva, že odvolací súd zmenil výrok o treste napadnutého rozsudku okresného súdu, a znížil výšku uloženého trestu na 3 roky a 8 mesiacov, pričom pri uložení tohto trestu v žiadnom smere nepochoybil a nebola zistená žiadna okolnosť umožňujúca aplikáciu ktoréhokoľvek dovolacieho dôvodu.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného J.Á. F. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.